

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 42).

Ὁ ἐμπροσθεν καθήμενος ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ, διότι ἀνεγνώριζε ὅτι ἡνίοχος ἦτον ἄνθρωπος ἐπιτήδειος καὶ ἱκανός· μόνον ἐκ διαλημμάτων ὁ ἱλαρχος ἔβλεπε διὰ τῆς θυρίδος εἰς τίνα ἀπόστασιν ἦσαν οἱ ἄνθρωποι του.

Εἰς τὸ μέσον τῆς κατωφερείας ὁ Λεπρέτρ ἦτο κύριος τῶν ἵππων του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι σκοπεύει νὰ βραδύνῃ τὴν πορείαν των. Ἦρξατο τότε γεγονυῖα τῇ φωνῇ νὰ φάλλῃ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ, ἄσμα τῶν βασιλοφρόνων, ὡς ὁ Μασσαλιωτικός ἕμνης ἦτον ἄσμα τῶν Ἰακωβίνων.

— Τί κάμνει αὐτὸς ὁ ἀνόητος; ἐκραύγασεν ὁ Ῥολάνδος πρὸς τὸν ἐμπροσθεν καθήμενον μετημφισμένον ἀστυνομικόν, ὑπάλλληλον. Εἶπέ τω νὰ σιωπήσῃ, ἄλλως θὰ τοῦ διατρύψω τὸν ἐγκέφαλον με κάμμιαν σφαῖραν.

Ἴσως ὁ ἀστυνομικός ὑπάλλληλος ἐμελλε νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν ταχυδρόμον τὴν διατάγην τοῦ Ῥολάνδου, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν εἰς τὴν ὁδὸν μαύρην τινὰ γραμμὴν, ἥτις ἔκλειε τὸν δρόμον.

Ταῦτοχρόνως φωνὴ ἤχηρὰ ἠκούσθη.

«— Εἰς τὸν τόπον, ἀμαξήλατα!

— Ταχυδρόμε, ἀνεφώνησεν ὁ ἀστυνομικός ὑπάλλληλος, πέρασε ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῶν κακούργων αὐτῶν.

— Τί εὐκολα ποῦ φαίνονται ὅλα εἰς σὰς! εἶπεν ὁ Λεπρέτρ· οὕτω δὰ ἀπερνοῦσιν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰς κοιλίας τῶν φίλων;

Τὸ ὄχημα ἐσταμάτησεν ὡς ἐκ γοητείας.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! ἀνέκραξαν ταῦτοχρόνως ὁ Ῥολάνδος καὶ ὁ ἱλαρχος, ἐννοοῦντες ὅτι ἡ συνοδεία ἀπέχουσα πολὺ δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς συνδράμῃ.

— Ἀ! κακοῦργε ταχυδρόμε! ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνομικός ὑπάλλληλος ἐγειρόμενος καὶ διευθύνων τὸ πιστόλιόν του κατὰ τοῦ Λεπρέτρ· θὰ πληρώσῃς δι' ὅλους.

Ἀλλὰ πρὶν ἔτι τελειώσῃ, ὁ Λεπρέτρ προλαβὼν, ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔρριψε νεκρὸν πρὸς τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης. Ὁ δάκτυλός του συσταλεὶς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἔσφιγγε τὸ σκαδάληθρον, τὸ πυροβόλον ἐκενώθη, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν προσέβαλε τὸν Λεπρέτρ.

— Ἀμαξήλατα, ἀνέκραξαν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐμμανεῖς, ἀνοιξε, διάβολε!

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Μοργάν προχωρῶν, δὲν

θέλομεν νὰ βλάψωμεν ὑμᾶς, ἀλλὰ ζητοῦμεν μόνον τὰ χρήματα τῆς κυβερνήσεως. Λοιπὸν, ἀμαξήλατα, τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ ἀμέσως.

Δύο πυροβολισμοὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἀμάξης ὑπῆρξαν ἀπόκρισις τῶν δύο ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἀφοῦ ματαίως ἔσεισαν τὰς θυρίδας, προσεπάθουν ματαίως νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῶν ῥωγμῶν τῶν ὑέλων.

Ἀναμφιβόλως εἰς τῶν πυροβολισμῶν ἐπέτυχε, διότι ἠκούσθη κραυγὴ λύσσης καὶ λάμψις τις διεφώτισε τὴν ὁδόν. Ὁ ἱλαρχος ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Ῥολάνδου θανατηφόρως πληγωθεὶς.

Ὁ Ῥολάνδος ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ δευτέρου τοῦ πιστολίου, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπληγώθη, διότι ἀμφότερα τὰ πιστόλιά του εὐρέθησαν κενὰ, κεχλεισμένοι δὲ ὡς ἦτο δὲν ἐδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν σπάθην του καὶ ὠρύετο λυσσῶδως.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οἱ ἀρπαγες ἔλαβον δύο σάκκους οἵτινες περιεῖχον τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ ἐφόρτωσαν τὸν ἵππον τοῦ Λεπρέτρ, τὸν ὁποῖον εἰς ἱπποκόμος ἐκράτει ἐκ τοῦ χαλινεῦ. Ἐκβαλὼν δ' ἐκεῖνος τὰ χονδρά του ὑποδήματα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου.

Πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὸν πρῶτον ὑπατον, Κ. δε Μοντρεβέλ, ἀνέκραξεν ὁ Μοργάν καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του,

— Ἐμπρός, παιδιὰ μου, καὶ δι' ἧς ἕκαστος θέλει ὁδοῦ. Γνωρίζετε τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεώς μας, αὐριον τὸ ἐσπέρας!...

— Ναί! ναί! ἀπεκρίθησαν δέκα ἢ δώδεκα φωναί.

Καὶ σύμπαντες ἀνεχώρησαν ὡς ἀγέλη πτηνῶν, καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν κοιλάδα ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἀτινά ἦσαν πεφυτευμένα παρὰ τὸ ποτάμιον καὶ περιεκύκλουν τὴν Λευκὴν Οἰκίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων· ἡ συνοδεία, ἀκούσασα τοὺς πυροβολισμοὺς ἔσπευσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψώματος, τὸ ὁποῖον κατέβη ἀστραπηδόν. Ἀλλ' ἐφθασε πολὺ ἀργά, διότι δὲν εὔρεν εἰμὴ τὰ δύο πτώματα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ ἱλαρχοῦ, καὶ τὸν Ῥολάνδον αἰχμάλωτον καὶ μυκώμενον, ὡς λέοντα, ὅστις δάκνει πᾶς κιγκλίδας τοῦ κλωβοῦ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Η ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΓΡΑΝΒΙΛ.

Ἐνῷ συνέβαινον τὰ γεγονότα ἅτινα διηγήθημεν καὶ ἀπασχολοῦντο οὕτω τὰ πνεύματα καὶ αἱ ἐφημερίδες τῶν ἐπαρχιῶν, ἄλλα γεγονότα, οὐχ ἥττον σπουδαῖα ἡτοιμάζοντο εἰς Παρισίους, τὰ ὁποῖα ἐμελλον ἐπίσης νὰ ἀπασχολήσωσι τὰ πνεύματα καὶ τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

Ὁ λόρδος Τάνλεϋ εἶχεν ἐπανέλθῃ κομίζων τὴν ἀπάντησιν τοῦ θεοῦ του λόρδου Γρανβίλ· ἡ δὲ ἀπάντησις αὕτη συνίστατο εἰς μίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Κ. Ταλεϋράνδον καὶ εἰς μίαν ἔκθεσιν γεγραμμένην διὰ τὸν πρῶτον ὑπατον. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ταῦτα

» Δόβνιγ-στρέιτ, τῇ 14 Φεβρουαρίου 1800.

« Κύριε

» Ἐλαβον καὶ ἔθφα ὑπ' ὅψιν τοῦ βασιλέως τὴν ἐπιστολὴν, ἣν μοι ἐπέμφατε διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου λόρδου Τάνλεϋ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης οὐδένα λόγον βλέπουσα ὅπως παρεκκλίνῃ τῶν τύπων, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διέπουσιν ἐν Εὐρώπῃ προκειμένου περὶ διαπραγματεύσεων μετὰ ξένων κρατῶν, μὲ διάταξε νὰ σὰς διαβιβάσω ἐπ' ὀνόματί Της τὴν ἐπίσημον ἀπάντησιν, ἣν σὰς ἐπισυνάπτω·

» Ἐγὼ δὲ τὴν τιμὴν, κύριε, νὰ διατελῶ μετὰ μεγίστης ὑπολήψεως, ταπεινότητος καὶ εὐπειθέστατος ὑμῶν θεράπων

Γρανβίλ.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ξηρὰ, ἡ ἔκθεσις ἀκριβής.

Ὁ πρῶτος ὑπατος εἶχε γράψει αὐτόγραφον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον, καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, μὴ παρεκκλίνων τῶν τύπων, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον διέπουσιν ἐν Εὐρώπῃ, προκειμένου περὶ διαπραγματεύσεων μετὰ ξένων κρατῶν, ἀπεκρίνατο διὰ τοῦ τυχόντος γραμματέως, καίτοι ἔφερεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γρανβίλ.

Ἡ ἔκθεσις ἦτο ἐκτενὲς κατηγορητήριον κατὰ τῆς Γαλλίας, κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς συγχύσεως, ὅπερ τὴν διεῖπε, κατὰ τῶν φόβων, οὓς τὸ πνεῦμα αὐτὸ προὔκάλει εἰς

ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ τέλος ὑπεδείκνυνεν ὅτι πάντες οἱ μονάρχαι, χάριν τῆς ἰδίας αὐτῶν διατηρήσεως, ὤφειλον νὰ τὸ περιστείλωσιν. Ἐνὶ λόγῳ ἦτον ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ναπολέοντος, ἀναγνόντος τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἠκτινοβόλησαν ἀπὸ τὴν φλόγα ἐκείνην, ἥτις παρ' αὐτῷ προεμήνυε σπουδαῖα γεγονότα, ὡς ἡ ἀστραπὴ προμηνύει τὸν κεραυνόν.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν λόρδον Τάνλεϋ, αὐτὰ μόνον ἐπετύχατε;

— Ναί, πολῖτα, πρῶτε ὑπατε.

— Δὲν εἶπατε λοιπὸν προφορικῶς εἰς τὸν θεὸν σας ὅ,τι σὰς ἐπεφόρτισα νὰ εἴπητε·

— Οὐδὲ συλλαβὴν παρέλειψα.

— Δὲν τῷ εἶπατε ὅτι κατοικεῖτε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ ἑξ ἡρῆ ἐτῶν, ὅτι τὴν ἐγνώρισατε καλῶς, ὅτι τὴν ἐσπουδάσατε, ὅτι εἶνε ἀνθοῦσα, ἰσχυρὰ, εὐδαίμων, φίλη τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ προπαρασκευασμένη εἰς πόλεμον;

— Τῷ εἶπον ὅλα ταῦτα.

— Δὲν τῷ προσεθέσατε ὅτι ὁ πόλεμος ὃν μᾶς κάμνουσιν εἶνε ἀνόητος, καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς συγχύσεως, δι' ὃ μᾶς κατηγοροῦσιν, εἶνε ἐκρηξίς ἐλευθερίας, ἐπὶ πολὺ περισταλείσης, καὶ πρέπει καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ αὕτῃ νὰ τὸ περιορίσωμεν διὰ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης; ὅτι ἡ εἰρήνη αὕτῃ εἶνε ὁ μόνος φραγμὸς, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὸ κλείσῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων μας μόνων; ὅτι ἀνάπτοντες εἰς Γαλλίαν τὸ ἡφαίστειον τοῦ πολέμου, θέλουσι προκαλέσει τὴν λάβαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν; Ἡ Ἰταλία εἶνε ἐλευθέρα, λέγει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας· ἀλλ' ἐλευθέρα ἀπὸ τίνας; ἀπὸ τοῦς ἐλευθερωτὰς τῆς. Ἡ Ἰταλία εἶνε ἐλευθέρα· ἀλλὰ διατί; διότι κατέκτησα τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τοῦ Δέλτα μέχρι τοῦ τρίτου καταρράκτου. Ἡ Ἰταλία εἶν' ἐλευθέρα, διότι δὲν ἤμην εἰς Ἰταλίαν· ἀλλ' ἰδοὺ ἐγὼ τώρα. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δύναμαι νὰ ἦμαι εἰς Ἰταλίαν καὶ διὰ νὰ τὴν ἀνακτήσω ἀπὸ τῶν Ἀλπεων μέχρι τοῦ Ἀδριατικοῦ, τί μοὶ χρειάζεται; μία μάχη. Καὶ τί νομίζετε ὅτι κάμνει ὁ Μισσένας υπερασπιζόμενος τὴν Γένουαν; μὲ προσμένει. Ἀ! οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἔχουσιν ἀνάγκην πολέμου διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ στέμματα τῶν· μάθετε ὁμῶς, μυλόρδε, ὅτι θὰ κλονίσω τόσον τὴν Εὐρώπην, ὥστε θὰ τρέμωσι τὰ στέμματα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν. Ἐχουσιν ἀνάγκην

πολέμου; Περιμένετε. Βουριέν! Βουριέν!

Ἡ θύρα τῆς συγκοινωνίας τοῦ γραφείου τοῦ πρώτου ὑπάτου μὲ τὸ τοῦ γραμματέως του ἠνοιχθῇ ἀμέσως καὶ ὁ Βουριέν ἐφάνη, μὲ πρόσωπον τόσῳ πελιδνόν, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἂν ἐνόμισεν ὅτι ὁ Βοναπάρτης τὸν προσεκάλει εἰς βοήθειαν.

Εἶδε τὸν Βοναπάρτην ἡρεθισμένον, τρίβοντα τῇ μιᾷ χειρὶ τὴν διπλωματικὴν διακοίνωσιν καὶ κτυπῶντα μὲ τὴν ἄλλην τὸ γραφεῖον, καὶ τὸν λόρδον Τάνλεϋ ἱστάμενον σιωπηλόν, ἥσυχον καὶ ἀκίνητον τρία βήματα μακρὰν αὐτοῦ,

— Μ' ἐπροσκαλέσατε, στρατηγέ; εἶπε.

— Ναί, κάθησ' ἐκεῖ καὶ γράφε.

Καὶ μὲ φωνὴν βραχεῖαν καὶ τεταραγμένην, χωρὶς νὰ ζητῇ λέξεις, ἀλλὰ τὸναντίον ὡς ἂν αἱ λέξεις ἐσπυδον εἰς τὴν θύραν τοῦ πνεύματός του, ὑπηγόρευσε τὴν ἐπομένην προκήρυξιν.

« Στρατιῶται!

» Ὑποσχεθῆς τὴν εἰρήνην εἰς τὸν γαλλικὸν λαόν, ἐγενόμην ὄργανόν σας· γνωρίζω τὴν ἀνδρίαν σας.

» Εἰσθε ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι κατεκτήσατε τὸν Ῥήνον, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ οἵτινες ἔδωσαν τὴν εἰρήνην ὑπ' αὐτὰ τὰ τεῖχη τῆς ἐκπεπληγμένης Βιέννης.

» Στρατιῶται, δὲν πρόκειται πλέον τὰ ὀρία σας νὰ προστατεύητε, ἀλλὰ νὰ ἐπιδράμητε εἰς ἐχθρικά κράτη.

» Στρατιῶται, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς θὰ ῥ-μαι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν καὶ ἡ Εὐρώπη περίτρομος θὰ αἰσθανθῇ ὅτι εἰσθε ἔθνος ἀνδρείων!»

Ὁ Βουριέν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν περιμένων μετὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους.

— Αὐτὸ μόνον! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

— Νὰ προσθέσω καὶ τοὺς λόγους Ζήτω ἡ Δημοκρατία;

— Διατί μ' ἐρωτᾷς;

— Διότι ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν δὲν ἐκάμαμεν προκήρυξιν, καὶ ἴσως ἐκτοτε μετεβλήθησαν οἱ τύποι.

— Ἡ προκήρυξις εἶνε καλὴ ὅπως ἔχει, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης. Μὴ προσθέσης τίποτε.

Καὶ λαβὼν γραφίδα ἐμελάνωσε μᾶλλον ἢ ὑπέγραψε τὴν προκήρυξιν· εἶτα δούς αὐτὴν εἰς τὸν Βουριέν,

— Αὐριον, εἶπε, νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοῦ Μηνύτορος.

Ὁ Βουριέν ἐξῆλθεν φέρων τὴν προκήρυξιν, ὁ δὲ Βοναπάρτης μέινας μετὰ τοῦ λόρ-

δου Τάνλεϋ, ἐπεριπάτησεν ἐπὶ τινα χρόνον, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, ὡς ἂν εἶχε λησμονήσει τὴν παρουσίαν του· ἀλλ' αἰφνης σταθεὶς πρὸ αὐτοῦ,

— Μυλόρδε, εἶπε, νομίζετε ὅτι ἐπετύχετε παρὰ τοῦ θεοῦ σας ὅ,τι ἄλλος εἰς τὴν θέσιν σας ἤθελεν ἐπιτύχει;

— Καὶ ἔτι περισσότερον, πολῖτα, πρώτε ὕπατε.

— Περισσότερον, περισσότερον! καὶ τί λοιπὸν ἐπετύχετε;

— Νομίζω ὅτι ὁ πολίτης πρώτος ὕπατος δὲν ἀνέγνωσε τὴν βασιλικὴν διακοίνωσιν μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς.

— Νόστιμον! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἐμαθον ἀπὸ στήθους.

— Τότε ὁ πολίτης πρώτος ὕπατος δὲν ἐστάθμισε τὸ πνεῦμα ἐνὸς παραγράφου, δὲν ἐστάθμισε τὰς λέξεις αὐτοῦ.

— Νομίζετε;

— Εἰμὶ βέβαιος, καὶ ἂν ὁ πολίτης πρώτος ὕπατος μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ ἀναγνώσω τὸν παράγραφον, ὃν ἐννοῶ...

Ὁ Βοναπάρτης λαβὼν τὴν τετριμμένην διακοίνωσιν, τὴν προσέφερεν εἰς τὸν λόρδον Τάνλεϋ, εἰπών·

— Ἀνάγνωτε.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως, ἥτις τῷ ἐφαίνετο γνωστή, ἐστάθῃ εἰς τὸν δέκατον παράγραφον καὶ ἀνέγνω·

» Τὸ καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἐχέγγυον τῆς πραγματοποιήσεως τῆς εἰρήνης, ὡς καὶ τῆς διαρκείας αὐτῆς εἶνε ἡ παλινὸρθωσις τῶν ἡγεμόνων ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας διετήρησαν εἰς τὸ γαλλικὸν ἔθνος τὴν εὐδαιμονίαν ἐσωτερικῶς, καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμὸν ἐξωτερικῶς. Τοιοῦτον γεγονὸς ἤθελε διασκεδάσει διὰ παντός ὅλα τὰ πρὸς παγίωσιν τῶν διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης προσκόμματα, ἤθελεν ἐξασφαλίσαι εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν ἥσυχον νομὴν τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κτήσεων, καὶ προμηθεύσει εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εἰρήνης, τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην, ἣν τὸρα εἰσὶν ἠναγκασμένα νὰ ἐπιδιώξωσι δι' ἄλλων μέσων ».

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης ἀνυπόμονος, ἀνέγνωσα καὶ καλῶς ἐνόησα τὸν παράγραφον τοῦτον. Νὰ ὑπηρετήσω λοιπὸν δι' ἑνα ἄλλον καὶ νὰ καταστρέψω οὕτω τὰς

νίκας, τὴν φήμην, τὴν εὐφροσύνην μου καὶ τότε τὸ πρᾶγμα ἔχει καλῶς. Ἄλλ' εἶνε δυνατόν ἐξευτελιζόμενός τις νὰ διαμένῃ μέγας;

— Πολῖτα, πρῶτε ὑπατε, εἶπεν ὁ λόρδος Τάνλεϋ, οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ σὰς γνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς πράξεις σας.

— Τότε λοιπὸν τί μοῦ ἀναγινώσκετε;

— Σὰς ἀνέγνωσα αὐτὸν τὸν παράγραφον, ὑπέλαβεν ὁ σὶρ Ἰωάννης, διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τοῦ ἐπομένου.

— Ἄς ἴδωμεν καὶ τὸν ἐπόμενον! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης μετ' ἀνυπομονησίας.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης ἐξηκολούθησεν

« Ἄλλ' ὅσονδ' ἂν ἐπιθυμῶν καὶ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτο γεγονός διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ διὰ τὸν κόσμον, ἡ Α. Μ. ὅμως δὲν περι-ορίζει εἰς αὐτὸ μόνον τὸ σημεῖον τὴν πιθανότητα ἐντελοῦς καὶ διαρκοῦς εἰρηνοποιή-σεως »

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, καὶ ἐπλη-σίασε τὸν σὶρ Ἰωάννην, οὗτος δὲ ἐξη-κούθησεν

« Ἡ Α. Μ. δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ δια-γράψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ὅποιον πρέπει νὰ ᾔνῃ τὸ σχῆμα τῆς κυβερνήσεώς της, μήτε εἰς ποίας χεῖρας νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ ἀναγκαία ἐξουσία, ὅπως διευθύνῃ τὰ πράγματα ἐνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους. »

— Ἀναγνώσατέ το πάλιν αὐτὸ, κύριε, εἶπε ζωνηρῶς ὁ Βοναπάρτης.

— Ἀναγνώσατέ το μᾶλλον ὑμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Ἰωάννης. Καὶ ὁ Βοναπάρτης ἀνέγνω-σεν αὐτό.

— Καὶ εἴθε σεῖς, εἶπεν, ὅστις προσθέσατε τὸν παράγραφον τοῦτον;

— Τοῦλάχιστον ἐπέμεινα νὰ προστεθῇ.

Ὁ Βοναπάρτης ἐσχέθη

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν, εἶνε σπουδαῖον. Ἡ παλινόρθωσις τῶν Βουρβόνων δὲν προ-τείνεται ὡς ὅρος ἀπαραίτητος. Θεωροῦμαι ὅχι μόνον ὡς δύναμις στρατιωτικὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς δύναμις πολιτικὴ.

Εἶτα δὲ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σὶρ Ἰωάννην.

— Ἐχετέ τι νὰ μοῦ ζητήσητε; εἶπε.

— Τὸ μόνον ὅπερ ἐπιθυμῶ, σὰς ἐζητήθῃ παρὰ τοῦ φίλου μου Ρολάνδου.

— Καὶ τῷ ἀπεκρίθην, κύριε, ὅτι μετ' εὐχα-ριστήσεως θὰ σὰς ἴδω σύζυγον τῆς ἀδελφῆς τοῦ. Ἄν ᾔμην πλουσιώτερος, [ἢ μᾶλλον ἂν ᾔσθε σεῖς πτωχότερος, θὰ προσφερόμην νὰ

τὴν προικίσω, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ἡ περιου-σία σας δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς σὰς καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη (προσέθηκε μειδιῶν)· σὰς ἀφίνω λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δώ-σητε ὅχι μόνον τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλ' ἀ-κόμη καὶ τὰ πλοῦτη εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε.

Ἐπειτα ἐφώνησε

— Βουριέν!

Ὁ Βουριέν προσῆλθε

— Τὸ ἔστειλα, στρατηγέ, εἶπε.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ πρῶτος ὑπατος, ἀλλὰ δὲν σὲ προσεκάλεσα δι' αὐτό.

— Περιμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Εἰς οἵανδ' ἂν ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς καὶ ἂν παρουσιασθῇ ὁ λόρδος Τάν-λεϋ, θὰ ᾔμαι εὐτυχὴς νὰ τὸν δεχθῶ ἀμέσως. Καταλαμβάνεις, φίλτατε Βουριέν; κατα-λαμβάνετε, μυλῶρδε;

Ὁ λόρδος Τάνλεϋ ἐκλινεν εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως,

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, στοιχη-ματίζω ὅτι βιάζεσθε ν' ἀναχωρήσητε διὰ τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης· οὔτε θέλω νὰ σὰς ἐμποδίσω, ἀλλ' ἐπὶ ἐνὶ μόνῳ ὄρῳ·

— Ὅποιος εἶνε οὗτος, στρατηγέ;

— Ὅτι ἔχω ἀνάγκην ὑμῶν διὰ νέαν πρεσβείαν.

— Τοῦτο δὲν εἶνε ὅρος, πολῖτα πρῶτε ὑ-πατε, ἀλλ' εὐνοια.

Καὶ κλίνας ὁ λόρδος Τάνλεϋ ἐξῆλθεν· ἐνῷ δὲ ὁ Βουριέν ἡτοιμάζετο νὰ τὸν ἀκο-λουθήσῃ, ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Φουσὲ ἐφάνη.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, τί νέα ἔ-χομεν πολῖτα Φουσέ; Σὲ βλέπω συνωφρευ-μένον, μήπως θέλουσι νὰ μὲ δολοφονήσωσι;

— Πολῖτα πρῶτε ὑπατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀστυ-νόμος, ἐφάνη ὅτι ἐδώσατε μεγάλην προσοχήν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ἐταιριῶν ἐκείνων, αἵτινες ὀνομάζονται ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ.

— Ναί, ἀφοῦ ἔστειλα τὸν Ρολάνδον πρὸς καταδίωξίν των. Ἐχομεν τίποτε νέα;

— Ἐχομεν

— Ἀπὸ τίνα;

— Ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγόν των·

— Πῶς, ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν των;

— Εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ μοὶ πέμψῃ ἐκθε-σιν τῆς τελευταίας ἐπιδρομῆς του.

— Κατὰ τίνος;

— Κατὰ τῶν πεντήκοντα χιλιάδων φράγ-κων, τὰ ὁποῖα ἐπέμψατε εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ ἀγίου Βερνάρδου

— Καὶ τί ἐγένεαν;

- Αἱ πεντήκοντα αὐται χιλιάδες ;
 — Ναί.
 — Εὐρίσκονται μεταξύ τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου Καδουδάλ.
 — Λοιπὸν ὁ Ρολάνδος ἐφονεύθη ;
 — Ὅχι.
 — Πῶς ὄχι ;
 — Ὁ ὑπάλληλός μου ἐφονεύθη, ὁ ἱλαρχος δὲ Σαῖν-Μωρίς ἐφονεύθη, ἀλλ' ὁ ὑπασπιστής σας εἶνε σῶος καὶ ὑγιής.
 — Τότε θὰ κρεμασθῇ, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.
 — Διατί ; καὶ τὸ σχοινίον ἤθελε σπάσει· γνωρίζετε πόσον εἶνε εὐτυχής.
 — Ἡ μάλλον δυστυχής. Πού εἶνε ἡ ἐκθεσις αὐτῆς ;
 — Δηλαδή ἡ ἐπιστολή ;
 — Ἐπιστολὴ ἡ ἐκθεσις ὅτι καὶ ἂν ἦνε, τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον σὰς ἀναγγέλλει τὰ νέα αὐτά, τὰ ὁποῖα μοι λέγετε.
 — Ὁ ἀστυνόμος ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν πρῶτον ὑπατον χαρτίον χαριέντως διπλωμένον εἰς εὐωδιάζον τι περικάλυμμα.
 — Τί εἶν' αὐτό ;
 — Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ ζητεῖτε.

Ὁ Βοναπάρτης ἀνέγνωσε.

« Πρὸς τὸν πολίτην Φουσέ, ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας, ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ εἰς Παρισίους.

Ἀνοίξας δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνωσε.

« Πολῖτα ὑπουργέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι αἱ προωρισμέναι διὰ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων, μετέβησαν εἰς χεῖράς μας τὴν ἑσπέραν τῆς 25 Φεβρουαρίου 1800 ἔτος παλαιόν, καὶ ὅτι μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ ἦνε εἰς χεῖρας τοῦ πολίτου Καδουδάλ.

» Τὸ γεγονὸς τοῦτο συνέβη θαυμάσια, ἐκτὸς τοῦ θανάτου τοῦ ὑπαλλήλου σας καὶ τοῦ ἱλάρχου δὲ Σαῖν-Μωρίς· περὶ δὲ τοῦ Κ. Ρολάνδου δὲ Μοντρεβέλ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι οὐδὲν δυσάρεστον τῷ συνέβη, διότι δὲν ἐλησμόνησα ὅτι αὐτὸς μεείσθηγαγενεὶς τὸ Λουξεμβούργον.

« Σὰς γράφω, πολῖτα ὑπουργέ, διότι ὑποβέτω ὅτι τὴν ὥραν ταύτην ὁ Κ. Ρολάνδος δὲ Μοντρεβέλ εἶνε πολὺ ἀπασχολημένος εἰς τὴν καταδίωξίν μας, ὥστε δὲν εὐκαιρεῖ νὰ σὰς γράψῃ ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἅμα δυνήθη, ἐστὲ βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἐκλέσῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἐγὼ, ἐλλείψει χρόνου, καὶ εὐκολίας παραλείπω.

« Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας, ἤν, σὰς προσφέρω, πολῖτα ὑπουργέ, θὰ σὰς παρακαλέσω καὶ ἐγὼ νὰ μοὶ προσφέρητε μίαν, δηλονότι νὰ διαβεβαιώσητε τὴν Κ. δὲ Μοντρεβέλ περὶ τοῦ αἰσίου τῆς ὑγείας τοῦ υἱοῦ της.

Μοργάν.

» Ἐκ τῆς ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ ἐκ Μακὸν εἰς Λυὸν Λευκῆς Οἰκίας, ἀάθβατον, ἐννάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας.»

— Α! μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, ἰδοὺ τολμηροὶ κλέπται!

Καὶ μετὰ στεναγμοῦ προσέθηκε.

— Τί λοχαγοὺς καὶ τί συνταγματάρχας ἠδυνάμην νὰ κάμω μὲ τοιοῦτους ἀνθρώπους!

— Τί διατάττει ὁ πρῶτος ὑπατος ; ἠρώτησεν ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας.

— Τίποτε, τοῦτο ἀποβλέπει τὸν Ρολάνδον, διότι ἐνέχεται ἡ τιμὴ του, καὶ ἀφοῦ δὲν ἀπέθανε θὰ ἱκανοποιηθῇ.

— Τότε ὁ πρῶτος ὑπατος δὲν ἀπασχολεῖται ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ;

— Πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ὄχι.

Καὶ στραφείς πρὸς τὸ μέρος τοῦ γραμματέως του, εἶπεν·

— Ἐχομεν ἄλλα σπουδαιότερα ἀντικείμενα· δὲν εἶνε ἀληθές, Βουριέν;

Ὁ Βουριέν ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα καταφατικόν.

— Πότε ὁ πρῶτος ὑπατος ἐπιθυμεῖ νὰ με ἴδῃ ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ἀπόψε, τὴν δεκάτην ὥραν νὰ ἦσθ' ἐδῶ, διότι θὰ μετοικησωμεν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

— Καὶ διὰ ποῦ ;

— Εἰς τὰς Τουίλλερίας.

Ὁ Φουσέ ἔκαμε σημεῖόν τι ἐκπλήξεως.

— Εἶναι ἐναντίον τῆς γνώμης σας, τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ πρῶτος ὑπατος, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσητε.

Ὁ Φουσέ ἐχαιρέτησε καὶ ἤτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

Ὁ Φουσέ ἐστράφη.

— Μὴ λησμονήσητε νὰ εἰδοποιήσητε τὴν Κ. Μοντρεβέλ ὅτι ὁ υἱὸς της εἶνε σῶος καὶ ὑγιής· αὐτὸ τοῦλάχιστον δύνασθε νὰ πράξητε διὰ τὸν πολίτην Μοργάν, ὅστις σὰς προσέφερε τοσαύτην ὑπηρεσίαν.

Καὶ ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας, ὅστις ἀπεσύρθη δάκνων τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ο ΙΧΝΗΛΑΤΗΣ.

Εἶπομεν εἰς ποίαν κατάστασιν τὸ ἀποσπασμα τῶν ἐφίππων ἀκροβολιστῶν εὔρε τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα τοῦ Σαμπερῆ.

Πρῶτον πρᾶγμα εἰς ὃ ἐνησχολήθησαν ἦτο νὰ ζητήσωσι τί τὸ ἐμποδίζον τὴν ἐξοδὸν τοῦ 'Ρολάνδου· εὔρον λοιπὸν τὰς κρεμαστὰς κλειδαρίας καὶ ἔθραυσαν τὰς θυρίδας.

Ὁ 'Ρολάνδος ἐπήδησεν ἐκτὸς τοῦ ὀχήματος ὡς τίγρις ἐκτὸς τοῦ κλωβοῦ τῆς.

Εἶπομεν ὅτι ἡ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος.

Ὁ 'Ρολάνδος, στρατιώτης καὶ κυνηγός, μίαν μόνον ιδέαν εἶχε πῶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἵχνη τῶν ὀπαδῶν τοῦ 'Ιηοῦ.

Εἶδεν ὅτι ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θιασέη, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσωσι τοιαύτην ὁδόν, διότι μεταξὺ τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως καὶ αὐτῶν ἔρρεεν ὁ Σάων, τὸν ὅποιον δὲν ἠδύναντο νὰ διαβῶσιν ἢ μόνον ἐκ τῶν γεφυρῶν τοῦ Βελβίλ καὶ τοῦ Μαχόν.

Διέταξε λοιπὸν τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν περιμείνωσιν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, καὶ πεζός, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ νὰ πληρώσῃ τὰ πιστόλιά του, ἐτράπη ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ Μοργάν καὶ τῶν ἐταίρων του.

Καὶ δὲν ἠπατήθη εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγας ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, οἱ φυγάδες εὔρον τὸν Σάωνα· ἐκεῖ ἐστάθησαν, ἐσκέφθησαν ὀλίγον (ὡς ἐκ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ἐφαίνετο) ἔπειτα διηρέθησαν εἰς δύο σώματα, καὶ οἱ μὲν εἶχον ἀναβῆ τὸν ποταμὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μαχόν, οἱ δὲ κατέβησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βελβίλ.

Ἡ διαίρεσις αὕτη σκοπὸν εἶχε βεβαίως νὰ ἐμβάλῃ εἰς ἀμφιβολίαν ἐκείνους οἵτινες ἠθέλον τοὺς καταδιώξει, ἂν ἀπεφάσιζον τοῦτο.

Ὁ 'Ρολάνδος ἤκουσε τὸν ἀρχηγὸν εἰπόντα καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρουν «Αὔριον τὸ ἐσπέρας ἐκεῖ ὅπου γνωρίζετε.» Δὲν ἀμφίβαλλε λοιπὸν ὅτι οἰαδήποτε ἵχνη καὶ ἂν ἠκολούθει, εἴτε τὰ ἀναβαίνοντα, εἴτε τὰ καταβαίνοντα τὸν ποταμὸν Σάωνα θὰ τὸν ὠδήγουν, ἐὰν ἡ χιὼν δὲν ἐτήκετο μέχρι τῆς ἐπιούσης, εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ἀφοῦ εἴτε ἠνωμένοι, εἴτε κεχωρισμένοι ἀλλήλων οἱ ὀπαδοὶ τοῦ 'Ιηοῦ ἐμελλον ν' ἀπολήξωσιν εἰς τὸ αὐτὸ τέλος.

Ἐπανήλθε λοιπὸν ἀκολουθῶν τὰ ἰδιά του ἵχνη, διέταξεν ἓνα στρατιώτην νὰ περιβληθῇ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν ὁ ψευδὴς ταχυδρόμος, νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν ἵππον καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ὄχημα μέχρι τοῦ προσεχοῦς σταθμοῦ, ἥτοι μέχρι τοῦ Βελβίλ.

Ὁ ἐνωμοτάρχης τῶν ἀκροβολιστῶν μετὰ τεσσάρων στρατιωτῶν τῶν γνωρίζοντων νὰ γράφωσιν ὥφειλον νὰ συνοδεύσωσι τὸν 'Ρολάνδον διὰ νὰ υπογράψωσι μετ' αὐτοῦ τὰ πρακτικά· διαταγὴ δὲ ἀπόλυτος ἐδόθη οὐδεμία μνεία νὰ γείνῃ τοῦ 'Ρολάνδου, οὐδὲ ποῦ ὑπῆγεν, ὥστε οἱ κλέπτει τῶν χρημάτων τῆς κυβερνήσεως νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀνιχνεύσωσι τοὺς μέλλοντας σκοπούς του.

Οἱ λοιποὶ στρατιῶται ἐπανήγαγον τὸ πτώμα τοῦ μοιράρχου εἰς Μαχόν, καὶ ἔκαμαν τὰ πρακτικά των εἰς τὰ ὅποια ἐπίσης οὐδεὶς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ 'Ρολάνδου.

Οὗτος δὲ λαβὼν τὸν ἵππον ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν, τὸν καλλίτερον καὶ πληρώσας τὰ πιστόλιά του, τὰ ὅποια ἔθηκεν εἰς τὰς θήκας τοῦ ἐφιππίου, ὑπεσχέθη ταχείαν ἐκδίχῃσιν καὶ συστήσας εἰς πάντας νὰ διατηρήσωσι τὸ μυστήριον τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς ἣν πρότερον εἶχεν ἀκολουθήσει διεύθυνσιν.

Φθάσας δὲ εἰς τὸ μέρος ἔνθα τὰ δύο ἀποσπάσματα τῶν ἐπιδρομῶν ἀπεχωρίσθησαν, ὥφειλε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο ἵχνων, καὶ ἐξελέξατο λοιπὸν τὰ καταβαίνοντα τὸν Σάωνα καὶ διευθυνόμενα πρὸς τὸ Βελβίλ. Διὰ νὰ ἐκλέξῃ δὲ τὰ δεύτερα ταῦτα ἵχνη εἶχε δύο ἰσχυροὺς λόγους, πρῶτον διότι τὸ Βελβίλ ἔκειτο ἐγγύτερον τοῦ Μαχόν, καὶ ἠδύνато νὰ ἀναγνωρισθῇ, ἐνῶ εἰς Βελβίλ διέμεινε μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον ἀντελλάγησαν οἱ ταχυδρομικοὶ ἵπποι.

Ὅλα τὰ συμβάντα ταῦτα, ἅτινα διηγήθημεν, ἀπήτησαν δαπάνην μιᾶς ὥρας· ὀγδόην λοιπὸν ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τοῦ Θιασέη, ὅτε ὁ 'Ρολάνδος ἐτράπη εἰς καταδίωξιν τῶν φυγάδων.

Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν τὰ ἵχνη διήρχουν· ταῦτα δὲ ἦσαν ἵχνη πέντε ἢ ἑξ ἵππων, ὧν ὁ εἰς ἐφαίνετο ὅτι ἐβάδιζε πῆδην.

Ὁ 'Ρολάνδος διηλθε τοὺς δύο ἢ τρεῖς ρύακας οἵτινες διατέμνουσι τὸν λειμῶνα τὸν ὀπισθεν τῆς Βελβίλ· εἰς ἀπόστασιν δ' ἑκατὸν

βημάτων ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου ἐστάθη, διότι ὑπῆρχεν ἐκεῖ νέα διαίρεσις ἰχνῶν.

Δύο τῶν ἑξ ἱππέων εἶχον στραφῆ πρὸς τὰ δεξιὰ, τουτέστιν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ Σάωνος, τέσσαρες δ' ἐτράπησαν πρὸς τ' ἀριστερὰ, τουτέστιν ἠκολούθησαν τὴν πορείαν πρὸς τὸ Βελβίλ.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βελβίλ νέα διαίρεσις ὑπῆρχεν, οἱ τρεῖς ἱππεῖς εἶχον περιέλθει κύκλῳ τὴν πόλιν, ὁ δὲ εἰς ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν.

Ὁ Ῥολάνδος προσεκολλήθη εἰς τὰ ἴχνη τοῦ τελευταίου τούτου, βέβαιος ὦν ὅτι θ' ἀνακαλύψῃ καὶ τὰ τῶν λοιπῶν.

Ὁ ἀκολουθήσας τὴν ὁδὸν ἐστάθη πρὸ ὠραίας τινᾶς οἰκίας, μεταξύ αὐλῆς καὶ κήπου κειμένης, καὶ φερούσης ἀριθμὸν 67.

Ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἔσπευσαν νὰ τῷ ἀνοίξωσι· τότε δὲ παρετήρησε μεταξύ τῶν κιγκλίδων τὰ βήματα ἐκείνου ὅστις ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ, καὶ ἐγγὺς αὐτῶν ἴχνη βημάτων ἵππου ὃν εἶχον ὁδηγήσει εἰς τὸ ἱπποστάσιον.

Ἦτο λοιπὸν βέβαιον ὅτι εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ εἶχε σταθῆ ἐκεῖ. Καὶ ἡδύνατο μὲν ὁ Ῥολάνδος, παρουσιάζων τὰ ἐγγραφα του εἰς τὸν δήμαρχον καὶ ἐξαιτούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς χωροφυλακῆς νὰ προβῇ εἰς συλλήψεις· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοιοῦτος ὁ σκοπὸς του, διότι δὲν ἤθελε μόνον ἐν ἄτομον νὰ συλλάβῃ, ἀλλ' εἰ δυνατόν ἐπεθύμει ὅπως ὅλοι οἱ ἐταῖροι πέσωσιν εἰς τὰ δίκτυά του.

Ἐνέγραψε λοιπὸν τὸν ἀριθμὸν 67 εἰς τὴν μνῆμην του καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του. Διῆλθεν ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ προσέβη ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸ βημάτων πέραν τῆς τελευταίας οἰκίας χωρὶς οὐδὲν ἴχνος νὰ ἀνεύρῃ.

Πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς τὰ βήματά του, ἐσκέφθη ὅτι τὰ ἴχνη, ἂν ἀνεφαίνοντο, ἤθελον ἀναφανῆ πρό τινας γεφύρας. Καὶ ὄντως παρὰ τὴν ἐγγὺς γέφυραν, ἀνεῦρε τὰ ἴχνη τῶν τριῶν ἱππῶν, τὰ ὅποια ἀνεγνώρισεν ὡς συνέχειαν τῶν πρώτων, διότι ὁ εἰς τῶν ἱππῶν ἐβάδιζε πέδην.

Ὁ Ῥολάνδος καλπάζων ἔλαβε τὴν ὁδόν, ἣν διέγραφον τὰ ἴχνη καὶ ἀφίκετο εἰς Μονσώ. Ἐκεῖ οἱ φυγάδες ἔλαβον τὰς αὐτὰς ὁπως καὶ εἰς Βελβίλ προφυλάξεις, διότι εἶχον περιέλθει κύκλῳ τὸ χωρίον· ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος οὐδόλως ταραχθεὶς, ἠκολούθησε

τὸν δρόμον του, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Μονσώ ἀνεῦρε τοὺς φυγάδας.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ Σατιλλιδόν, εἰς τῶν τριῶν ἱππέων, παραλλάσσων ὁδὸν ἐτράπη πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ διηυθύνθη πρὸς μικρόν τινα πύργον κείμενον ἐπὶ μιᾶς κοιλάδος, εἰς ἀπόστασιν μικρὰν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἐκ Σατιλλιδόν εἰς Τρεβούζην.

Ἦδη οἱ δύο ἱππεῖς νομίζοντες ὅτι ἀρκοῦντως ἀπεπλανήθησαν ὥστε νὰ ἐξαπατήσωσι πάντα ἰχνηλάτην, διῆλθον ἡσυχῶς τὸ Σατιλλιδόν καὶ ἔλαβον τὴν ὁδὸν τοῦ Νεβίλ. Ἦ δὲ διεύθυνσις τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν οἱ φυγάδες, ἡγαρίσκει πολὺ τὸν Ῥολάνδον, διότι ἀπέληγεν εἰς Βούργον, διότι ἂν δὲν κατηυθύνοντο ἐκεῖ, βεβαίως ἤθελον λάβει τὴν ὁδὸν τοῦ Μορλιέ.

Ἄλλως τε τὸ Βούργον ἦτο τὸ στρατοπεδάρχειον ὅπερ ἐκλεξεν ὁ Ῥολάνδος αὐτὸς διὰ νὰ σχηματίσῃ κέντρον τῶν ἐργασιῶν του. Τὸ Βούργον ἦτον ἡ ἰδική του πόλις· καὶ μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν παιδικῶν ἀναμνήσεων ἐγνώριζε καὶ τοὺς μικροτέρους θάτους, καὶ τὰ ἐλάχιστα, ἐρείπια, καὶ τὰ μικρότερα σπήλαια τῶν πέριξ.

Εἰς Νεβίλ οἱ φυγάδες εἶχον διέλθῃ πάλιν κύκλῳ τὴν πόλιν, ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος δὲν ἐσυγχίσθη ἐκ τοῦ ἐπανειλημμένου τούτου δόλου· μόνον εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Νεβίλ ἀνεῦρε τὰ ἴχνη ἐνὸς μόνου ἵππου, ἐκείνου ὅστις ἐβάδιζε πέδην.

Βέβαιος ὅτι θέλει ἀνεῦρει τὰ ἴχνη, ἅτινα πρὸς στιγμὴν ἄφινεν, ὁ Ῥολάνδος ἐπανῆλθεν εἰς τὰ διαθήματά του. Οἱ δύο φίλοι εἶχον ἀποχωρισθῇ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βανᾶς, καὶ ὁ μὲν εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτήν, ὁ δὲ περιεφέρθη εἰς τὸ χωρίον, καὶ ὡς εἶπομεν, ἔλαβε τὴν ὁδὸν τοῦ Βούργου.

Καὶ τοῦτον ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ, καθόσον τὰ ἴχνη τοῦ ἵππου του βαθύτερον ἐπὶ τῆς χιόνος ἐντετυπωμένα, δὲν ἐξωμοῦντο πρὸς τὰ ἴχνη τῶν λοιπῶν ἱππῶν, ἄλλως τε ἐλάμβανε τὴν ὁδὸν τοῦ Βούργου καὶ ἀπὸ Νεβίλ εἰς Βούργον μόνον χωρίον ὑπῆρχε τὸ τοῦ ἀγίου Διονυσίου, ὥστε πιθανὸν ὁ τελευταῖος φυγὰς νὰ μὴ προσέβῃ πέραν τοῦ Βούργου, καθόσον μάλιστα καὶ ὁ ἵππος του, κεκμηκῶς ἤδη, δὲν ἡδύνατο νὰ τὸν φέρῃ περαιτέρω, καὶ ἂν ὑπετίθετο, ὅτι ἐν τῇ λευκῇ οἰκίᾳ εἶχεν ἱκανὴν ὥραν ἀναπαυθῆ, ἀπὸ τῆς Λευκῆς οἰκίας μέχρι τοῦ Βελβίλ ἦσαν δύο λευγαί, ἐκ τοῦ Βελβίλ εἰς

Σατιλλίων τέσσαρες, καὶ ἐκ τοῦ Σατιλλίων εἰς Βουργον ἐξ, τὸ ὅλον δώδεκα λεύγαι, καὶ μὲ τὰς περιστροφὰς δεκατρεῖς, ὥστε δὲν ἡδύνατο εἰς ἵππος νὰ βαδίσῃ περισσότερον, μὲ τοιαύτην μάλιστα κακοκαιρίαν.

Τῷ ὄντι, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς ἅγιον Διονύσιον, τὰ βήματα τοῦ ζώου τοσοῦτον ἐπαισθητῶς ἐφαίνοντο ἡραιωμένα, ὥστε ὁ 'Ρολάνδος ἐνόμισε πρὸς ὥραν ὅτι ὁ φυγὰς ἐστάθη εἰς αὐτὸ το χωρίον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτως. Ὁ ἵππεὺς ἔκαμε τὰς αὐτὰς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ περιστροφὰς, καὶ τὰ ἵχνη του εὐρέθησαν ἐκεῖθεν τῶν τελευταίων οἰκιῶν τοῦ χωρίου· ὥστε κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα ὑπῆγαιεν εἰς Βουργον.

Ὁ 'Ρολάνδος ἔλαβε τὴν ὁδὸν ταύτην μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως, καθόσον προσήγγιζε τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ του. Τῷ ὄντι ὁ ἵππεὺς χωρὶς νὰ κάμῃ τὰς συνήθεις περιστροφὰς, εἰσῆλθε θαρρᾶλέως εἰς Βουργον.

Ἐκεῖ ἐφάνη εἰς τὸν 'Ρολάνδον ὅτι ὁ ἵππεὺς ἐδίστασε περὶ τῆς ὁδοῦ, ἦν ὥφειλε ν' ἀκολουθήσῃ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ δεικνυόμενός οὗτος δισταγμὸς δὲν ἦτο μηχανήμα πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν δέκα στιγμῶν, καθ' ἃς ὁ 'Ρολάνδος ἠκολούθησε τὰς στροφὰς καὶ ἡλιγμοὺς ἐκείνους, ἐπέστη ὅτι δὲν ἦτο μηχανήμα, ἀλλὰ τῷ ὄντι δισταγμὸς.

Τὰ βήματα ἀνθρώπου πεζοῦ ἐρχομένου ἀπὸ ὁδοῦ τινα ὀριζόντειον ἐφάνησαν τότε. Ὁ ἵππεὺς καὶ ὁ πεζὸς συνωμίλησαν ἐπὶ τινα χρόνον, εἴτα ὁ ἵππεὺς ἐπέτυχε παρὰ τοῦ πεζοῦ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, διότι ἔκτοτε τὰ βήματα ἐνός ἀνθρώπου ἐφαίνοντο παραλλήλως τῶν βημάτων τοῦ ἵππου· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἀπέληγον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Καλῆς Συμμαχίας.

Ὁ 'Ρολάνδος ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖον ἔφερον τὸν πληγωθέντα κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῆς Καρρόνιέρας ἵππον, ὥστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπῆρχε συνεννόησις τις μεταξὺ τοῦ Ξενοδόχου καὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ.

Ἐπεὶ δὲ οἱ περιγηγῆται, ὅσοι εἶχον διανυκτερεύσει ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Καλῆς Συμμαχίας, ἤθελον βεβαίως μείνει μέχρι τῆς ἐπιούσης ἐσπέρας, ὁ 'Ρολάνδος κεκμηκώς ἤδη ἐκ τοῦ τοσοῦτου καμάτου, ἡσθάνθη ὅτι ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως.

Ὁ 'Ρολάνδος διὰ νὰ μὴ ἐκδιάσῃ τὸν ἵππον του καὶ διὰ νὰ γνωρίζῃ τὸν δρόμον, ὃν

ἠκολούθησεν, ἐδαπάνησεν ἐξ ὥρας ὅπως διέλθῃ τὰς δώδεκα λεύγας.

Τρεῖς ὥρας ἐσήμανεν ἤδη τὸ ὠρολόγιον τῆς Παναγίας. Τί λοιπὸν ὥφειλε νὰ πράξῃ ὁ 'Ρολάνδος; Νὰ σταθῇ εἰς κανὲν Ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως; ἀδύνατον, διότι ἦτο πολὺ γνωστός εἰς Βουργον· ἄλλως τε ὁ ἵππος του φέρων τὸ ἐφίππιον ἐνός στρατιώτου, ἤθελε διεγείρει ὑπονοίας, καὶ εἰς τῶν ὄρων τῆς ἐπιτυχίας του ἦν νὰ μείνῃ ὀλοτελῶς ἀγνωστός εἰς Βουργον.

Ἐδύνατο νὰ κρυφθῇ εἰς τὸν πύργον τῆς Μαυροκρήνης καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπιτηρῶν, ἀλλ' ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθείας τῶν ὑπηρετῶν;

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤθελον σιωπήσῃ, ὁ 'Ρολάνδος ἦτο βέβησιος περὶ αὐτῶν, ἡ Ἀμαλία ἤθελε σιωπήσῃ, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ Δεσμοφύλακος Καρλόττα δὲν θὰ τὸν ἐφάνέρωνεν;

Τρίτη ὥρα τῆς πρωίας ἦτον, οἱ πάντες ἐκάθευδον, διὸ ἀσφαλέστερον ἔκρινε νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸν Μιχαὴλ, ὅστις ἐδύνατο κάλλιστα νὰ τὸν κρύψῃ.

Ὅθεν πρὸς μεγάλην θλίψιν τοῦ ἵππου του, ὅστις εἶχε βεβαίως ἀσφραγθῇ τὰ ἄχυρα τοῦ Ξενοδοχείου, ὁ 'Ρολάνδος ἔστρεψε τὸν χαλινόν, καὶ ἔλαβε τὴν ὁδὸν τῆς γεφύρας τῆς Αἰνῆς.

Διερχόμενος πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βροῦ, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ στρατῶνος τῶν χωροφυλάκων, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα χωροφύλακές τε καὶ μοίραρχος ἐκοιμῶντο ἤδη τὸν ὕπνον τῶν δικαίων.

Ὁ 'Ρολάνδος διηλθε τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὅποιον διεσεκίλει ἀνωθεν τὴν ὁδόν, ἣ δὲ χιῶν ἀπέκρυπτε τὸν κρότον τῶν βημάτων τοῦ ἵππου του.

Ἐλθὼν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος εἶδε δύο ἀνθρώπους, οἵτινες ἐβάδιζον κατὰ μῆκος τῆς τάφρου φέροντες δορκάδα κρεμωμένην ἀπὸ τοὺς τέσσαρας αὐτῆς πόδας εἰς ἓν ξύλον. Ἐνόμισεν ὅτι ἐγνώρισε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του, ἐπλησίασεν αὐτούς.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἰδόντες ἐφίππον τινα κατευθυνόμενον πρὸς αὐτοὺς καὶ φοβηθέντες, ἔρριψαν τὸ ζῶον εἰς τὴν τάφρον καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, προσπαθοῦντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ δάσος τοῦ Σειλῶνος.

(ἀκολουθεῖ)